

To už k nám ale přiběhla jeho panička a taky Kámo. Ta panička krásně voněla. Jenže, co je to platný, když je to panička takového zlouna. A hubovala na mého páníčka. Tomu zlounovi trochu tekla krev. Ale jenom málo, vážně! Kámo byl smutný, to jsem poznala, že má ta panička navrch. Že ho hubuje, ale on na ní neštěká, ani ji nekousnul. Jen to tak nechal a omlouval se. A přivázel mě a zlobil se na mě.

Je mi to líto. Páníček šel spát. Ještě trochu bručel a vzdychal jako ustaraný pes. Já jsem byla pořád u něj, aby viděl, že mi to bylo líto. Čekala jsem, kdy mě pohladí a bude to zase dobré. Pak jsem konečně přišla na to, jak si ho udobřit! Utíkala jsem na dvorek a přinesla jsem mu můj nejmilejší klacek. Dala jsem mu ho jako to dárek, položila jsem Kámovi klacek na břicho. Chvilí na něj koukal, pak se zasmál a začal mě drbat za ušima. Olízla jsem mu ruku, už jsme zase kamarádi!

To byl den blbec! Je až vtipné sledovat, jak se dokáže všechno v pár minutách otočit. Lepší by ovšem bylo, kdyby to bylo z horšího k lepšímu. Tohle bylo bohužel naopak. Přitom den začal úplně skvěle. K snídani jsem měl koláč od sousedky. Občas mi nějaký pošle po dětech. Prý za hlídání. Nevím, kdo koho hlídá. Jestli Betyna děti nebo děti Betynu. Já jsem rád, když tu jsou. Slyším je blbnout na sadě a můžu klidně pracovat. Občas jdou sem, občas k sousedům. Napít se nebo něco sníst. Je to trochu zvláštní, o děti jsem se nikdy nezajímal, spíš mě jejich křik rušil, ale tady mi vůbec nevadí. Naopak. Jsou moc fajn. Nejsou rozmazlení ani ukňouraní a s Betynou si skvěle rozumí. Je vidět, že mají v rodičích dobrý příklad, jsou dobře vychovaní. Soused je bezva chlap. S tím věkem jsem se nespletl. Je jen